

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőtti
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután találhatók.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; fél évre 3 frt 50 kr
negyed évre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirme-
téseknél kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérlegdíja 30 kr.
Nyit-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyit-tér előre fizetendőek

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Gusztáv; Bécsben: Daube G.
L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

33. szám.

Brassó, Szombat, márczius 20-án.

II. évfolyam 1886.

A megyék kikerekítése.

(M—i.) A képviselőház folyó hó 17-én kezdte meg a köztörvényhatóságokról szóló reform-javaslat részletes tárgyalását.

Mindjárt a megyék becikkelyezésénél szóba került a megyék kikerekítésének kérdése is és ezzel kapcsolatosan hozatott felszínre Brassó-megyének Háromszékmegyével leendő egyesítése.

A megyék kikerekítése igen fontos, sőt reánk, e megye fejlődésére nézve igen nagy jelentőségű. Mert ez esetben az Erdővidék azon részét, mely közvetlen összeköttetésben csak velünk van, melynek nemcsak piacza, de kulturális középpontja is csak mi vagyunk, de még természetes törzse is, hozzánk csatoltatnánk; mert ez esetben Bodola, Nyén s Márkos, mint a Hétfalu kiegészítő részei bizonyára Brassó-megyéhez csatoltatnának, a minek megvolna az a nagy előnye, hogy szemben a nálunk tulsulyban lévő tulzó nazonalistákkal gyarapíttatnék számban és ezzel együtt befolyásban e megye magyarsága.

Ép ezért várva-várjuk mi már a megyék kikerekítését. Így magában egy megyét kikerekíteni mégis bajos dolog, de ha az általános kikerekítésre kerül a sor, akkor csak nekünk is fog jutni valami.

Azonban nem erről volt szó legújában a képviselőházban, hanem Brassó-megyének Háromszékmegyébe való beolvastásáról. Tehát e megye léte- és nem létének kérdése lőn felvetve. Arról volt szó, vajjon ezen kis megye mint ilyen bir-e létjogosultsággal s nem volna-e előnyösebb a magyarságra, ha beolvastatnák Háromszékbe?

Megfelelt erre a kormányelnök. Ő fenn akarja tartani a kis megyéket, mert azok léteztek azelőtt is. De nem akarja beolvastani Brassót Háromszékbe, mert akkor csak Háromszék veszítené és nem Brassó, mert a megye központja mégis csak Brassó lehetne.

Hát bizony ez másképp nem is képzelhető. — Ha arról lesz szó, hogy Brassó és Háromszékmegye egyesíttessék, az ellen kifogást emelni nem fognánk, sőt ellenkezőleg, örvendeni fogunk. Háromszékmegye hazafias székely közönsége, a magyar birtokos osztály s egyáltalában az ottani magyarságnak tulnyomó volta szemben e megye nemzetiségeinek cse-

kélyebb számával, teljesen megváltoztatná a helyzetet.

A ma kisebbségben lévő magyarság többségre jutna s azzal egyszersmind a magyar állam bélyegét nyomná rá ezen így alkotott új megyére. Semmi kétség, hogy a tulnyomó magyar elem nagy befolyást gyakorolna a nemzetiségekre — saját előnyükre — s a ma még ellenséges szászok és románok, bár megtartva nemzeti jellegüket, ép oly jó hazafiakká válnának, mint mi vagyunk.

Ez a nagy előnye megvolna nekünk is, nekik is. De mint megyének sem volna nekünk egyáltalában semmi veszteni valónk. A nemzetiségek persze feljajdulnának, azt mondanák, hogy most már teljesen ki akarják őket vetköztetni eredeti nemzeti jellegükből. De feljajdulna — azt hisszük — maga Háromszékmegye is. Neki ezen egyesítés egyáltalában hasznára nem lehetne, sőt városai, jelenlegi középpontjának fejlődését tekintve, határozott hátrányára.

Arról, hogy Brassó-megye beolvastassék Háromszékmegyébe, szó sem lehet. Itt csak a két megye egyesítéséről lehetne szó. De vajjon ez esetben melyik lehetne a megyei központ: Brassó-e, avagy Seps-Szentgyörgy? — Támadhat-e csak egy perczig is kétség az iránt, hogy az előbbi? Alig hisszük.

Brassó azon fővonalon fekszik, mely házákat direkt összeköti a kelettel; Brassónak van vasutja, direkt összeköttetése Romániával s ennek útján a kelettel; van kereskedelme és ipara, van fejlett kulturája, szóval van mindene, a mi egy várost megyei központtá tehet s annak fejlődését előmozdithatja.

Ezzel szemben Seps-Szentgyörgynek mi előnye van? Semmi. Teljes elvontsága a közlekedéstől, egy félreeső helyen, ipar és kereskedelem nélkül, bizonyára nem képezhetnek előnyöket velünk szemben.

Seps-Szentgyörgy városa fejlődni fog, ez kétséget nem szemből. De vajjon fog-e fejlődhetni oly mértékben, ha a két megye összeolvastatik? vajjon lehetséges-e Brassóval szemben megyei központtá tenni? arra a miniszterelnök felelt meg helyettünk. Azért a ki barátja Háromszékmegyének, ne zaklassa ezt a dolgot, nehogy Háromszék is elmondhassa: „Ments meg uram jóbarátaimtól, ellenségeimtől majd megóvnom magamat!”

Belföld.

Országgyűlés. A képviselőházban a köztörvényhatósági tvjavaslat részletes tárgyalását 17-én kezdték meg. Az első szakaszánál (a megyék becikkelyezése) Tisza miniszterelnök megjegyezte, hogy a törvényjavaslat nem gátolja a megyék kikerekítését. A kisebb megyéket, mint a magyar kultúra központjait, fontartani akarja, s visszautasítja azon állítást, hogy Brassó-megye a szászok kedvéért alkotott volna. Brassó-megye fennállt előbb is, s egyesítése Háromszékkel az utóbbinak válnék kárára, mert a megyeközpontot Brassóba kellene áthelyezni. Stojackovics horváth képviselő azt kívánta, hogy Versecz a sz. királyi városok jogaival ruháztassék fel. A miniszterelnök elnevezte a képviselő akaratát, mert a városok külön szabadságai ellenkezik a közszellemmel. Erre a szaksz elfogadtatott.

Orosz kéz Boszniában. Mint Szt.-Pétervárról jelentik, ott mintegy két hónap óta a Boszniából Konstantinápolyba kivándorlott bosnyákok közül egy küldöttség tartózkodott. A küldöttség részben mohamedán, részben keresztény tagokból áll. A bosnyákok a csár vagy a külügyi miniszter előtt akartak tisztelegni, de némi késlekedés után sem a csár, sem a külügyi miniszter elé nem eresztették őket. Ennek következtében a deputáció hazautazott. A bosnyák emigránsok azonban ott tartózkodásuk idején sűrűn érintkeztek az ismert panszláv körökkel. A Moszkov-kija Wjedomosti különben a napokban egy levelet küldött Kosanovics volt szerajevói gör. kath. érsektől, a ki az osztrák magyar okkupáció ellen tiltakozik, s azon reményének ad kifejezést, hogy a csár az elnyomott keleti egyházat mihamar megszabadítja.

Külföld.

A keleti kérdés.

Szofia, márcz. 17. A kormány megczáfolja a Havas-ügynökség azt a jelentését, hogy a bolgár fejedelem eltért ama korábbi nyilatkozatától, melyet a keletuméli főkormányzónak határidő megállapítása nélkül való kineveztetését illetőleg tett. A kormány kijelenti, hogy Sándor fejedelem csakis azon nyilatkozatokhoz adta beleegyezését melyek a Czanov bolgár külügyminiszter által aláírt egyezményben foglaltatnak. Maga a fejedelem pedig más értelemben nem nyilatkozott.

Pétervár, márcz. 17. A »Journal de St.-Petersbourg« oda nyilatkozik, hogy nem lehetett várni, hogy a keleti zavarok első előidézője, ki szerencsésnek tarthatná magát, ha az ügy reá nézve károsan nem végződött, nehézségeket támaszson. „Mit mondanának Belgrádban és Athénben — kérde az idézett lap, — ha Sándor fejedelemnek megengedtetnék, hogy kifogásolja az egyezményt? Kétségtelen tehát, hogy

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

Az unió katonája.

— Beszély az amerikai polgárháborúból. —
(Folytatás.)

Ismét sok óra telt el. Türelmetlenül nézte Károly óráját. Mintegy 8 óra volt s a felső üregben sötét lett. Ekkor hirtelen zajt s emberi hangokat hallott az alsó üregből s fáklyák fénye piros sugarakat lövelt a hasadékon át.

Emlékezve a néger figyelmeztetésére, óvatosan közeledett az üreg nyílásához, lefeküdt s lenézett. Minthogy fejét a sötétben tartá, átláthatott mindent, a mi alant történt, anélkül, hogy ő észrevéttetett volna. Ekkor négy férfiut látott John Morgan hírhedt katonái egyenruhájában; fiatalok voltak még mindannyian, 25—30 év között. Három közülök szakállas, szép, daliás alakok, a negyedik szakáll nélküli, halvány, szép művészi fejjel. Gyertyákat, fáklyákat s csákányokat hoztak magukkal.

— Nem-e nagyszerű barlang ez? — kérde az egyik önelégülten.

— Valóban — viszonzá egy másik — van ennél szebb is Kentuckyban.

— Azt nem akarom vitatni, de ez a mi cse-
lunkra csakugyan igen alkalmas.

— Igen, de telepítvényesek laknak a közelben.

— Ezek együgyű németek.
— Hogyan fedeztet fel tulajdonképen ezt a barlangot, Károly?

— Elmondom azt is. Néhány évvel ezelőtt öt társammal erre jöttem Alabamából, keresni megszökött négereket. A sok kutatás közepette fedeztük fel ezt a barlangot, de nem találtunk benne senkit. Most, midőn biztos rejteket kerestünk a pénz számára, eszembe jutott ez a barlang.

— Tehát valóban szükséges, hogy a pénzt el-
ássuk?

— Feltétlenül! Nekem mint hadnagyotoknak csak tudnom kell. Tudósítást kaptunk, hogy Stewart ezredes lovassága már átkelt a folyamon, s bizonyára meg kell vívnunk velök. A pénz terhünkre van . . el kell rejtenünk.

— De a haldokló, a ki nagy mérszárlás után az összeget reád bízta, hogy azt megmentse, azt kívánta, vidd el a pénzt Richmondba.

— A jelenlegi viszonyok között ez lehetetlen. A pénz terhünkre van, mondom újból. És ha elesünk a háboruban, úgy Stewart lovasainak kezébe kerül. A fölött még a sirban is bosszankodnám.

— Mennyi van körülbelől ott?

— Hatvanötezer dollár aranyban.

— Csinos összegecske!

— Igen, barátim, — mondá a hadnagy gunyos

mosolylyal — szép összegecske számunkra, ha a dél-vidék legyőzetik. Abból ne csináljunk illuziókat, hogy akkor telepeink talán valami értékkel bírnak.

— Különösen a tied, Lajos! — mondá gunyosan a másik. — A te telepeid Montgomery mellett az utolsó szoptatós néger-gyermekig el van adósodva.

— Unalmas csacsogástok terhemre van! — mondá a művészi fejjel bíró, a ki eddig még nem szólt semmit. — Siessetek dolgotokkal s azután menjünk átöltözködve Washingtonba; ott egy csapással vehetünk véget a háborúnak, ha lelkét, Lincoln Ábrahám elnököt, ezen volt kázánflozót vagy favágót, a ki uralkodni akar fölöttünk, elteszszük láb alól. Ez dicsőséges brutusi cselekedet volna!

— Bravo! — kiálták nevetve a többiek. — Pompás tiráda! Te mégis csak nagy drámai hős vagy!

— Ne nevessetek, pajtások. Komolyan beszélek. Ha nem jöttök velem, elmegyek egyedül, oly szentül, mint hogy Booth Vilmos a nevem. Még hallani fogtok felőlem! . . .

— Kedves Roscius, — mondá a hadnagy — miután ismert restséged mellett alig volna kedved segíteni a lyukat kiásni, úgy te odakünn őrt állhatnál.

— Készséggel. Ugy fogok őrt állani, mint Horatius a helsingöri folyosón! — kiáltá lelkesülten a színész s elhagyta az üreget.

A többiek ezalatt szorgalmasan furtak s ástak a

a hatalmasságok Szófiában levő képviselőik lépését helyeslik és erélyesen támogatják.

Konstantinápoly, márcz. 18 A hatalmak minden előterjesztése Szófiában hiába való volt. A fejedelem határozottan vonakodik beléegyezni, hogy csupán öt évre neveztessek ki főkormányzóvá.

Román lapszemle.

„Mariotu vára“ alól megvigasztalták a bánatos szívű „Gazeta“-t, hogy ne busuljon, mert nem igaz, hogy ott egyetértésben élének a románok a magyarokkal. Nem áll ez, bármit mondjon is az „Egyetértés.“ Ha azt kérdezi a t. olvasó, hogy hol fekszik az a Mariot vár s hogy ki volt az a Mariotu: ime válaszom. Mariotunak nevezik a román istoriák Mén-Marotot, Bihar megyében, kit soknéjűségeért neveztek így gunyból, a monda szerint, őseink. Kozár-vezér volt az isten adta, midőn őseink Atilla ősapjuk örökségét visszafoglalták. A román istoriák szerint nem Mén-Marót volt annak az ő becsületes neve, hanem Mariotu s nem volt ő kozár-vezér, hanem román-herczeg, várának romjai ma is látszanak ott Bihar országában vagy Crisianában Belényes közelében. Így kell a istoriát és geografiát tudni, nem pedig úgy mint azt a hazai történet és földrajz írók tanítják. Van ilyen még akármennyi és ma még is még csak egyet említünk meg. „Petru-Raresiu“ vára alól írnak nem egyszer a „Gazeta“-nak szép leveleket. Hát ez hol van, ki volt az a Petru Raresiu? Csicsóvára az ott Szolnok-Doboka megyében a N.-Szamos kies völgyében, honnan sok jó malomkő kerül a hazai malomokba. Hát Petru Raresiu? Moldovai vajda volt a 16-ik században, kit a törökök kizavartak a vajdaságból s Zápolya János akkori erdélyi fejedelem, a román istoriák szerint Craiu Ardealului azaz: Erdély királya, mint üldözött földönfutót befogadott s Csicsóvárát adta neki lakásul, addig a míg a szultán haragja kissé lecsendesedik. Ez tehát a Petru Raresiu hires vára. Így kell ezt ám tudni! Most már még valamit a Mariot-vára alól. Ott az a nagy esemény történt, hogy a községi jegyzők, daczára, hogy csak egy magyar volt közöttük, tisztán magyar színezetű bált adtak — au arangiatu un bal de colorit puru ungurescu — (sic!) Ez már nagy szomorúság, ki is kapnak ezért a hazafias erényért — patriotica virtute. Bezzeg nem történik ilyen Brassó megyében, a hol még is több községi magyar jegyző van, t. i. összesen hat. Boldog föld ez a Téra Barsei! Már hogyan ne történék? Ime örömmel adja tudtul az „Egyetértés“ hogy az erdélyrészi közmívelődési egylet, megkezdte tevékenységét két fiuintézetet állít Brassóban s két magyar nyelvű iskolát a Szilágyságban, az egylet vagyona 122,183 frt. 73 kr. Jól teszik egyébaránt a hazafiak — patrioti — még jó, hogy nem patri hoti, hogy korán elkezdik szerencsétlen szerencsájukat. Nem árt, úgy mond, ha megkiserlik ők is, hogy miként hányják falra a borsót. „A brassói oláhok“ valachi din Brasso — örömmel fogják tanulni zengzetes nyelvünket; mert becsületükre tanulják írta az „Egyetértés.“ Erre a „Gaz.“ ezt feleli: „Hazafiak, elvétették az utat! Tehát nem kell Brassóba magyar óvoda, mert a „Gaz.“ nem óhajtja. Értjük! Soha és senki nem tett nagyobb szolgálatot a közmívelődési egyletnek, mint a brassói „Gazeta.“ Még eljő az idő, midőn érdemes kitüntetésére tiszteletbeli tagnak fog a kulturegylet által vá-

sziklába s néhány lábnyi mélységre rejtették el a börtárczát s aranyat. Azután feltöltötték ismét az üreget s keményre taposták a földet. A hadnagy jelt csinált a sziklafalba. Erre eltávoztak mindnyájan, — nem is sejtve, hogy titkos szemlélőjük s hallgatójuk akadt.

A fiatal német nagyon izgatott volt. Tehát a konföderáltak egy hadipénztára van itt elrejtve! . . . És Lincoln elnök ellen merénylet terveztetik! — még fontosabb fölfedezés!

Hiller lázas türelmetlenséggel várta a hajnal hasadtát. Ekkor hallotta a whippoo will hangját és Pompejus megjelent nála.

— Most már szabad ön is, uram! A négerkor-bácsolók eltűntek e vidékről. Egész közel, Prestonville mellett állomásoznak az unio-hadak.

Ezzel mindketten a farmba mentek, hol Hiller közölte Grotheval élményét. Ez nem kevésbé volt meglepetve a hallottak által.

— A pénzt természetesen kiassuk magunknak. — Bizonyára. Mindjárt ma este, ha nem kell attól tartanunk, hogy a konföderáltak visszatérnek.

— Attól nem kell tartanunk.

— Igen, de mit kezdünk azután a pénzzel? Mint hadi pénztárt be kell szolgáltatnunk.

— Egy yankee nem csinálna magának lelkifurdalásokat. Mindenesetre, kedves Hiller, törvényes jogod van a felére.

(Folytatása következik.)

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

lasztatni. Rajta tehát, csak folytassa. Ime már is tudatta olvasóival, hogy az egyletnek 122 ezer frt. tőkéje van s most már a felett aggódik, hogy sárba fogjuk dobni ezt a sok szép pénzt. Milyen jó a mája! A n.-bányai esperes is megvigasztalta, hogy ő bizony nem vezeti magyar nyelven az anyakönyveket; rágalmazta őt az, a ki felőle ezt írta. Nagytömjön a nt. esperes ur! Megjelent a „Gazeta“ itélőszéke előtt s úgy is kell; ez a becsület! Csak azok a román papok, kik államsegélyt fogadnak el, csak azok nem járulnak a „Gazeta“ itélő széke elibe. Oh a háladatlanok!

A Lajthantuli nyelvkérdéssel is komolyan foglalkozik a „Gazeta.“ Ha megtörténik, hogy ott is lesz államnyelv t. i. a német; ez nagy baj lesz. Lám Lajthán innen mennyi bajt csinál neki az államnyelv t. i. a magyar. Elhiszszük, hogy baj ez neki. „Mi innen a Lajthán már elég tapasztalatot szereztünk, hogy megítélhessük, hogy mennyire terjedhet az egyszer törvénybe iktatott államnyelv.“ Vigasztalódik a Gaz. hogy odaát talán még sem fog annyira menni a németnyelv, mint nálunk a magyar. Legyen hite szerint.

Odaát a Dimbovieza partján mosf a vámszerződés s ezzel a Bretianó miniszterium gyanúsítása járja, hogy t. i. eladja Romániát Ausztró-Ungariának.

A meddig Bretianó a vámszerződést fel nem mondotta, ezt írták az ellenzéki lapok: nincs bátorsága felmondani, n'are curagiu s'o denunțe. Mikor ez megtörtént, ezt írták, kiabálták: „Nem meri Ausztria-Magyarországgal szemben az autonom tarifát alkalmazni. Mikor itt is sarokba szorultak, ime most azt hirdetik, hogy a kormány a vámszerződést meg akarja hosszabbítani. Ez azonban a „Telegraful“ szerint nem igaz. A román ellenzéket felültették a budapesti és bécsi lapok, de midőn ezeknél csak taktikai fogás volt a meghosszabbítás hírlelése, az ellenzék sárba esett s abban maradtott.

Czenkalji.

Zay Adolf újabb enuncziációja.

— Egy elkésett hang. —

Egy urhölgy és egy domino párbeszéde:

Urhölgy: Ily galáns maszkát még soha sem láttam. Ily udvarias, finom, művelt férfi ismeretségének nagyon örövendék; nem tenné meg nekem azt a szívességet, hogy levénne álcáját.

Domino: Ki tagadhatna meg valamit ilyen angyalról! (Leveszi álarczát).

Urhölgy: (csodálkozva) Hogyan az én férjem? Téged soha se ismertelek volna meg. Ki is hitte volna valaha, hogy oly finom, oly szeretetreméltó tudsz lenni. Oly szép dolgokat te nekem még soha se mondtál.

Domino: (félre) No de ezt most szépen felültettem!

Vajjon nem-e ezt gondolta magában Zay ur is, midőn Apponyi Albert gróf és pártja a legújabb beszédét mintegy tüntetőleg megtapsolták?

Bizonyos eszmétársítás folytán, ez alkalommal eszünkbe jut a „Deutscher Schulverein“ 1881-iki kiáltványa.

„A német műveltséggel szemben ellenséges nemzet“ — „modern barbárság, mely német műveltséget lábba tapodni merészel“ — s több efféle. Ez a magyar nemzet arczképe, mit szemben lefényképeztek, és a „Schulverein“-nak körözés végett megküldöttek.

A magyarországi derék, hazafias németiség a képet el nem fogadta, mert úgy találták, hogy ez torzkép, melynek egyetlen vonása sem hasonlít az állítólagos eredetihez.

Erre a „Schulverein“ közönsége kissé csökönös lett és szemrehányólag pillantott a királyföld felé.

De a jó katona nem szokta puskáját a gabona sűrűjébe vetni. A szász-német néppárt nem adja magát, hanem ad *retinendam coronam* újult erővel folytatja a valótlan harczát. Választó gyűléseket tartott, és a magyarellenes, tapintatlan „Schulverein“ matadoroknak bizalmat és köszönetet szavazott.

Brassón 1882. ápril 16-án tartatott ily gyűlés, melyben Zay ur vitte a vezérszerepet.

Eme „nevezetes“ gyűlés eredménye már előre tudva volt. A Zay által szerkesztett nyilatkozat, mit ő maga „a szász-ság összes szellemi- és lelkifejlődése természetes termékének“ (?) nevez, egyhangulag el fogadtatott.

A letűnt századok hitszónokai mindent a bibliában kerestek, — találtak; mert a ki keres, talál is. Zay ur mindent a történelemben keres, s mindenkor megtalálja azt, mire szüksége van, csak hogy többnyire tévesen elferdítve.

Az általa szerkesztett nyilatkozat szerint, a magyar államban kezdet óta két alapelv küzd az uralomért, Szent-István király és Aba Sámuel, a hűtlen elvei: az európai állam- és jogalkotás szelleme, a turáni (értsd a magyart) faj uralom szellemével. Szerinte most is az utóbbi rossz szellem uralma alatt állunk.

Hányan lehettek abban a gyűlésben, kik ezen elmékedés után bizonyosan azt hitték, hogy Szent-István király a legnagyobb szászbarát, — ellenben Aba a szászok kegyetlen Nézője volt!

Mi tette Abát oly hirhedt, hogy még Zay ur is belekapaszkodhatik biboros köpenyébe?

Az egészet néhány szóval el lehet mondani.

Pétert nemzetellenes ország'ása miatt elűzték; Aba Sámuel, ki a trónt utána elfoglalta, annak hivein kegyetlenkedett. Henrik császár 1043-ban Pétert visz-

sza akarta ültetni a trónra, de Aba nagy ajándékokkal s az országnak a Szárhegy és a Lajta folyó között fekvő részének átengedésével a magyar határtól való visszatérésre bírta. E gyalázatos béke és megújult kegyetlenkedése végül Abának trónjába, életébe került. Ennyi az egész.

Ettől és sok más üres, csillogó frázistól eltekintve, a nyilatkozat — Németországra való tekintettel, mert a szász-néppárt vezérei mindig az ablakon kifelé beszélnek, — ügyes számításal van szerkesztve; a magyar nemzet és a haza iránti szeretet ügyesen beszöve.

Zay urat megtapsolták, megünnepelték, csináltak belőle nagy embert; az ultrák megesküsznek reá és a „Deutsche Warte (Német Őrtorony), a „Schulverein“ legradikálisabb közlönye, a mult évben életrajza kíséretében a nagy férfiú fametszetű arczképét is közölte.

Most e népvész a magyar ellenzékkel eszik egy tából, ott ül az államjogi ellenzék sorában. Zay ur az országgházban most ismét megszólalt, és a magyar közjogi ellenzék részéről zajosan megtapsoltatott! Ez már valami; mert ezen ellenzék soraiban sok okos ember van, s mindannyi jó hazafi. Ezen tény az első pillanatra igen meglepő; de ha tudjuk, hogy Zay ur érti a dolgát, hogy a maga nemében egy második Proteusz, mi sem természetesebb, minthogy azokat a meglepő tapsokat a derék párt műizlésének és műszeretetének tulajdonítjuk.

A népszerűség hajhászása sokszor hasznos dolog; ezt Zay ur is tapasztalhatta; de ettől az osztrákizmus nagyon vékony gyenge fal által van elválasztva; ezt már a nagy Arisztides is tapasztalta s ez ellen egy népvész sincs biztosítva.

Zay ur eddigelé még be nem bizonyította, hogy tud-e a meglevő viszonyokkal számolni, és bir-e annyi lelki és erkölcsi bátorsággal, pártja utópikus terveivel és teljesíthetlen vágyaival férfiasan, őszintén szembe szállni. Eddig csupán negációban mutatta magát erősnek; a negáció pedig nagyon meddő politika.

Egy elvágatott fuvaros kérdi az út mellett álló aggyastól: „Mennyire van még ama város?“ A kocsi gyenge állapotát látva, felelé amaz: „Ha lassan haladsz, ott leszel egy óra alatt.“ De a fuvaros csak tovább vágatott és a kocsi fele uton összezuzódott. Vajjon kire vonatkozik ez?

H. J.

Kossuth az eloláhosodásról.

Lapunk szűk tere miatt a mult számunkban említett két levelet csak kivonatossan közölhetjük, mit ezennel meg is kezdünk:

„Nincs az az erőszak, nincs az a kombinált armány, nincs az a környezet a világon, mely a nép ezernyi ezreit nemzetiségéből ki bírja vetkőztetni, ha a nép faji önértetnek, nem mondom magasabb öntudatával, hanem csak állati ösztönével is bir.

A nép ezreiről szölok. Magában Huny dme gyében 15 ezerre teszik az eloláhosodottak számát. Mert a hol a szám kicsiny, úgy hogy a más nyelvű néppel „keresztelés“ kikerülhetlen, az egészen más; de a mióta a népvándorlás leülepedésével, a nyugati római birodalom szerte bomlott romjai fölött elkezdett új nemzetiségi alakulások tul estek a forrás processusan, tudomra nincs arra példa, hogy valahol a nép ezernyi ezrei, akár a környezet befolyása miatt, akár mostoha kormányzat, elhanyagoltatás vagy akár nyomás miatt is nemzetiségükből kivetkőztek volna.

Sok adatot idézhetnék ez állításom igazolására, de elég (mert minden tekintetben appositus adat) a moldvai s bukovinai magyar falvakra hivatkoznom. Ezek nemzetiségi tekintetben még ellenségesebb „rendszer“ alatt élnek s nem egy nemzedék rövid időszakaán át, sokkal inkább magukra vannak hagyatva támasztalanul és körül özönölve az oláhság által és elszigetelve a magyar világgal való érintkezéstől; természetesen tudnak is oláhlul, azt gondolom mind, de azért nem oláhosodtak el, nem felejtették el saját nyelvüket, nem vetkőztek ki nemzetiségükből, magyarok maradtak, mert meg volt bennök a faji önértet ösztöne, ez föltartotta nemzetiségüket minden ellenséges viszonyok daczára, mert föltartotta nyelvüket a családi életben, a házi tűzhely körül, mely a nemzetiség vára, szentélye.

Ön Uram Barátom! egy rettenetes tényt idéz. Emlit oly falut, hol a magyarság 1848-ban még 130 füstöt tett s ez 29 év, tehát jóformán egy nemzedék ideje alatt leszálott 10 füstre.

Ugyan kérem, hát van-e oly átkozott rendszer a föld kekségén, mely ily rövid idő alatt ily rettenetes metamorphosist képes lehessen véghez vinni, ha a népben a faji önértetnek csak egy parányi szikrája is pislog?

Lehetetlen az.

Hiszen ha az „iskola“ magában pareservativa lehetne az elnemzetlenedés epidemiája ellen (— mit én nem hiszek — erről majd alább), hát 130 füst nem elég arra, hogy egy magyar népiskolája, egy magyar papja, vagy egy magyar mestere legyen? bár szegény, mint szegény az oláh pap, az oláh mester, de magyar. Ha nem volt, azért nem volt, mert nem volt a népben faji önértet.

Hanem nem ezen eszmerendben van annak a borzasztó metamorphosisnak a kulcsa. Iskola nemléte, pap, ki a templomot magtárnak használja (alkalmasint, mert nem volt kinek papoljon), hét hivatalu „mester” (ki nem tanít, mert nincs, a ki taníttatni kívánjon,) ilyen szörnyátalakulást egy nemzedék idején elő nem idézhet. Megmondom én látatlanban, hogy mi idézte azt elő. Az, hogy a 130 füst közül 120 gazdájának örököse oláh leányt vett nőül. S az oláh nő természetesen oláhhá tette 120 háznál a családi életet; oláhhul dalolta álomba gyemekét; oláh szóval kísérté anyai csókjait s oláh szóval csalta ki a gyermek ajkáról az első hangrebegést — s az oláh anya gyermekéből természetesen oláh ember lett. A házi tűzhely s nem az iskola a nemzetiség szentegyháza, s a nő, az anya, annak papnéja, kinek keze alatt a nemzetiség Vesta-tüze ki nem alhatik.

Ennek erejével nem birkózhatik meg az iskola, s a hol (helyben maradó népnél) az iskola nyelve a házi tűzhely nyelvével ellentétbe jő, ott okvetlenül az iskola huzza a rövidébet. Vett volna az a 130 füst-örökös oláh helyett 130 magyar leányt nőül s a bűnös rendszer minden átka s minden elhanyagoltatás dacára most is 130 magyar család lakná azt a szerencsétlen helységet. Ám tegyen próbát annak a helységnek volt földesura. Tegyen ki nászajándékul öt tehenet öt olyan eloláhosodott gazdafiu számára, a ki magyar leányt veszen nőül, s meglátja, hogy a felmaradt 10 magyar füstből 15 lesz; és lesz a hét hivatalu magyar mesternek kit tanítania; vagy lehet egy magyar kisedővodának objectuma, hol aztán a magyar vezetés mellett a 15 magyar füst gyermekeivel játszva, a többi is hall s tanul magyar szót, mit azonban később természetesen elfelejt, ha a családi s társadalmi viszonyok emlékeztetést fel nem tartják (épen mint én tökéletesen elfelejtettem a tót szót, mely iskolás gyermek koromban Eperjesen rám ragadt.)

Márczius 15.

— Dr. Káldébé Ferencz beszéde a brassói iparos ifjak együletének márczius 15-iki ünnepélyén. —
(Folytatás.)

A márcziusi napok ama 12 pontja, mely többé-kevésbé a magyar alkotmányba, tényleg át is ment aztán, mindnyájunk előtt jól ismeretes.

A sajtó szabadság, felelős miniszterium, a parlament Budapesten, törvény előtti egyenlőség, nemzeti önsereg, közös sebesülés, esküdtzéki intézmény, urbér megszűntetése, nemzeti bank, ez unió Erdélyvel valóan a követelmények, miket az elnyomott, leigázott nemzeti közszellem óhajtozott. Midőn ezeket kivivta a vértelen forradalom: már felszabadult a kedély: Vörösmarty azt írja az első órák hatása alatt:

„Kelj fel rabágyad kópárnáiról,
Beteg megszibadt gondolat,
Kíálts fel, érzek, mely nyögél
Elfojtott, vérző szív alatt.

Oh jöjjetek ki lánczra vert rabok,
Lássátok a dicső boldog napot,
Mely oly soká tűrt veletek,
Derűt, vigaszt és áldást hozzatok.”

Századoknak óhaját proklamálta e 12 pontos felhívás, oly századokét, melynek Magyarország szüntelenül az elnyomatás, a nemzeti jogok proscriptioja ellen küzdött, s uralkodójától alkotmányt és törvénytiszteletet haszталanul követelt.

A nagy eszmék, mik a 40 nes évek gondolkodóinak célját képezték, melyekért Eötvös, Széchenyi, Deák, Kossuth, Batthányi és annyi jeles magyar lelkesült, vannak letéve e pontok alatt, és megszüntetve a nemesség kiváltságos helyzete, mely Magyarország politikai, közgazdasági és társadalmi fejlődésének oly hatalmas akadály volt!

Oh mert hány jelesünk bukott el a névtelen nagy háboru alatt, mely a magyar alkotmány visszaállítását vivatott? Mennyi alkotmánysértés a nemzet vagyona, vére és az ország integritása ellen? Minő állapotok valóan azok, hol Martinovics és annyi nemes bajtársa hóhér által vész el, csak, mert a szabad gondolkodás hívei valóan és gyűlölék azt a rendszert, mely az alattvalókat hábnak tartá és a nemzet jogait csak arra jóknak, hogy legyen mit csufosan kijátszani? Minő kor az, melyben Tánácsos, Bajza fogságot kapnak a szabad szóért és az író, mint Jókai Mór, Pálffy, Vörösmarty, s mások a gyalázó censura kinjait szenvedék?

De jött márczius 15-ke, a szabad sajtó proklamátot, a testvériség, egyenlőség kimondatott és a magyarok annyi ellensége Bécsben egyszerre bukék el, hogy beteljesült rajtunk a zsoltárok könyvének igazsága: „Ők meghanyatlottak és elestek, mi pedig felkeltünk és felegyenesedünk!”

„A közönséggel megakarom ismertetni, s vallatni, hogy Magyarország mindenben hátra van, mert míg ezen önvallomáson tul nem esünk, mindaddig helyből nem mozdulunk, vagy előmenetelünk reményességét pátivákrá állítjuk.” Így szólott nemzetéhez a negyvenes évek elején a legnagyobb magyar Széchenyi István gróf. E sorokban van letéve az az igazi önvallomás, mely a tényeket a magok meztelenségében nevezi; de őszinte szó vala, mert a tett és haladás embereit buzditák és a nemzetet felverék nyugalmából.

És hátra is valóan. Ezt a hátramaradást, ezt a nagy hézagot pótolá ki márczius 15-ke, a magyar nemzetet egy lökéssel Európa alkotmányos nemzetei-

nek sorába emelvén. Mert a küldöttség, mely a peticiót a korának bemutatni Bécsbe ment, váratlan sikerért el. Maga is a császári család tagja, István főherceg, Magyarország nádora, kijelentette a király előtt, hogy ha ő felsége a nemzet kívánatait nem teljesitené, megszűnik azonnal az ország nádora lenni. Ily hathatós és nyomós szöszölás mellett Ferdinánd, akkor még hí tanácsainak meghallgatása után, kiadta István nádorhoz szóló híres leiratát, melyszerint: „a fennálló honi törvények értelmében az országnak független felelős magyar miniszterium alkotása iránti kívánatát elfogadni hajlandónak mondatott.

Ez volt a burokratikus dikasztériális rendszer összedőlésének, Magyarország Bécsből való igazgatásának zárköve és a sokszor eltiport, sokszor elnyomott, de soha fel nem adott magyar szabadság előhírnöke. — Kossuth joggal elmondhatá, Bécsből visszatérvén:

„Uraim! Mint a magyar szabadság hírnökei üdvözljük Magyarhon szabadságának napját.

Megjöttünk Bécs falai közül, hol az abszolútizmusnak századokon tartogatott rendszere összedült.

A magyar megtartotta és megtartja e nehéz napokban is hűségét a király iránt, kinek nevében felelős magyar miniszterium fogja Budáról kormányozni az országot.”

(Vége következik.)

Fogarasmegye rovata.

— A közigazgatási bizottság ülése. *) —

Fogarasmegye közigazgatási bizottsága f. hó 13-án tartotta márczius havi rendes ülést közbeesülésben és szeretetben álló főispánunk, Horváth Mihály ur ő méltósága elnökele alatt, a ki megnyitván az ülést, mindenekelőtt az alispán, Gramoiu Dániel terjesztette elő havi jelentését. Ezután előterjesztette az alispán Margineni és Kopatsel községek erdőüzemterveinek elkészültéről szóló jelentését, mely szintén tudomásul vétetett; de tekintettel arra, hogy az erdő- s legelőterületre nézve a kataszteri földkönyvben egyes téves felvétel fordul elő, utasíttatnak a községek, a tévedések kiigazításá czéljából a kir. adófelügyelőhöz folyamodni. Ezután előterjeszt a főjegyző, Turcu János, több katonaelbocsátási s egyéb kisebb jelentőségű ügyet. —

Az árvaszéki elnök, Szotyori Nagy Sándor, be-terjeszti havi jelentését s a belügyminiszter rendeletét a gyámi s gondnoki jutalomdíjaknak az adófelügyelőhöz leendő bejelentésére nézve.

A tisztí ügyész, Kapocsányi Mór, előterjeszti a törösvári járás szolgabírája, Popp Szilárd fegyelmi ügyét, illetőleg egy arra vonatkozó belügyminiszteri leiratot, mely a fegyelmi választmányának adatott ki. Ugyanő terjeszti elő Nagy Gyula kir. erdőfelügyelő beadványát, melyben az ellene Kossy Sándor biz. tag által emelt vádak miatt kéri maga ellen a vizsgálatot megindítani. Tekintettel azonban arra, hogy a vizsgálat megindítására semmi néven nevezendő törvényes alap, sem pedig ok nincs, a gyűlés ezen kérelmet tárgyalannak jelenti ki, a mivel az erdőfelügyelőnek ez ügyben tanusított eljárása teljesen tisztázva van. Sz. Nagy Sándor fellebbezett az ellene megindítani határozott fegyelmi vizsgálat elrendelése ellen, a mely fellebbezés fel fog terjeszteni a miniszteriumhoz. Ezeneken kívül előterjeszt több egyéb fegyelmi s fellebbezési ügyet, a melyek részben elutasíttattak, részben az illető miniszteriumhoz felterjesztetni határoztattak, de a melyeket tér szűke miatt külön nem említhetünk fel.

A kir. tanfelügyelő, Schreiber Ferencz, mindenek előtt havi jelentését terjeszti elő, a mely észrevételül vétetik tudomásul; bemutatja Vécsei Janos polg. isk. tanár „Fogarasmegye földrajza” cz. munkáját, melyért szerzőnek elismerés nyilvánítatik. Ezenkívül felel a kir. tanfelügyelő Kossy S. egy korábbi interpelláció-jára a fogarasi áll. polg. iskola latin s francia nyelv tanítása ügyében, a mi tudomásul is vétetett.

A kir. adófelügyelő, Gencsy István, havi jelentése tudomásul vétetett. Mint rendesen, ugy most is a kir. adófelügyelőnek volt legtöbb referádja. A sok referád azonban mind részben adóleírások, részben kirótt adó elleni fellebbezések s ehhez hasonlók lévén, melyekben mintegy kivétel nélkül elfogadtattak az adófelügyelő javaslatai, azokra e helyen tér szűke miatt ki nem terjeszkedhetünk.

A kir. főmérnök, Sompek József, be-terjesztett havi jelentése tudomásul vétetvén, előterjeszti egyéb referádját, nevezetesen a hurezi uton a havasi patak által okozott károk helyreállítása tárgyában; a miniszterium 3000 frt. államsegélyt tett folyóvá a Sárkány-törösvári uton a hidak s Sárkány-Homoród-Fogarasz-Galat-Fogarasi utak helyreállítására, a mi öröndetes tudomásul vétetik.

A kir. alügyész, Bock Frigyes, jelentése tudomásul vétetett.

A kir. erdőfelügyelő, Nagy Gyula, nem jelenhetvén meg, elküldötte jelentését, a mely tudomásul vétetett, valamint egyéb öt ügyben tett előterjesztése is.

A közigazdasági előadó, Brettyei Pál, havi jelentése tudomásul vétetett; a szederfák mikénti nyesése iránti utasítás s szolgabírák által körözendő.

Végül a megyei főorvos, Dr. Popp Istvan, terjesztette elő havi jelentését és egy különben már elintéztet gyógyszerési ügyben érkezett belügyminiszteri leiratot, mely után a gyűlés a szeretett főispán lelkes éljenzésével feloszlott.

K. — i.

*) Mult számunkra elkésve érkezett.

Szerk.

Helyi és vidéki hírek.

Sorozás. Folyó hó 15—18-án mentek végbe a sorozások városunkban, melyekre mind a négy korosztály hivatott be. A három korosztálybeli hadkötelesekből azonban betelvén a teljes szám, a negyedik korosztálybeliek nem is kerültek sorozás alá. Összesen 590 ember hivatott be, kik közül besoroztatott a sorhadhoz 87, a tartalékba 9 s a honvédséghez 24. Reklamáció 62 terjesztett be. Nem jelent meg a sorozáson 213 egyén.

Kultúregylet. Göllner Károly ur a mai napon 6 frtot adott át a kultúregyletnek, mint a f. évi márczius hó 15-én a „Zöldfa” helyiségében megtartott társasvácsora bevételeiből fennmaradt többletet.

Nyilvános köszönet. A brassói iparos ifjak egylete ezennel őszinte köszönetét fejezi ki a „brassói magyar polgári kör”-nek a márczius 15-én általunk rendezett ünnepélyre a helyiség átengedéseért, valamint tek. Papp Ferencz urnak azon áldozatkészségeért, melylyel a díszítéshez szükséges anyagokat ingyen átengedte, sőt a díszítést személyesen oly gyönyörűen eszközölte. Fogadják legmélyebb köszönetünket. Brassó 1881. márcz. 17-én, az elnökség.

Kossuth és Erdély ügye. Mindazokat, kik ezen, a kultúregylet javára kiadott olcsó művecskét (ára 20 kr) megszerezni óhajtják, kérjük tisztelettel, szíveskedjenek azt velünk f. hó 23-ig tudatni, hogy azokat költségkimelés szempontjából egyszerre rendelkezünk meg a kultúregylet központi irodájából. Reméljük, hogy sokan fognak jelentkezni.

Ghyezy Kálmán nem halt meg. Ezt az öröndetes hírt vettük mult számunk kinyomatása után, tehát már elkésve. A hírt sürgönyileg vettük s annak alapján közöltük. Felesleges mondanunk, hogy a hír valótlansága felett ép ugy öröndünk, mint a hogy vétele lesújtott.

Bukaresti hírek. Mint bukaresti tudósítónk jelenti, az ottani magyar önálló műkedvelő társulat Bakay Antal igazgatása alatt közkívánatra harmadszor adja elő Szigligeti gyönyörű népszínművét: „A cigány.” Ügyelő Mánú László, rendező Kodra Gyula, sugó Bartalis Dénes. Szereplők: Beke János, Nagy Sándor, Kodra Gyula, Ferencz Antal. Bakay Antal s neje, Bartalis Regina, Prokupek Ferencz s neje, Hendel Lina, Nagy János s neje, Kovács Albert, Hrabý Riza, Veress Irma, Bors Ádám, Bogdán János, Mihálc János, Mann László s Gáll János. Az előadás ma f. hó 20-án tartatik. Utána néz következik.

A trieszti ipar és Magyarország. Mint Triesztből sürgönyzik, az osztrák kikötő város kereskedelmi kamarája elhatározta, hogy felterjesztést intézend a kereskedelmi miniszteriumhoz, kérve, hogy új iparágak számára ugyanazon kedvezmények adassanak meg, melyeket Magyarországon az 1881. okt. elseji törvény biztosít. A kamara azzal indokolja a kérvényt, hogy a trieszti ipart megkárosítják a magyar iparnak nyújtott állami kedvezmények.

Találtatott tegnapelőtt egy kulcs, melyet a megtaláló szíves volt, szerkesztőségünkben átadni. Tulajdonosa átveheti szerkesztőnk lakásán.

Törvénytörési csarnok. A brassói kir. törvénytörésnél az alábbi nyilvános bűnügyi végtárgyalások tüzetek ki: 1886. márczius 24-én Vlederean Juon és társai ellen lopás büntényeért; Sipos Pál ellen orgazdaságért. 1886. márczius 26-án. Radbesian Bukur Juon ellen fegyveres erő elleni vétségért, ifj. László Márton ellen súlyos testi sértésért, Nicolae J. Gaitieiu ellen hatósági közegek elleni erőszakért.

A brassói királyi törvénytörésnél 1886. évi márczius 20-án tartandó nyilvános polgári ülésben előadatik: Surdu Juonnak Totoiu Miron ellen zálogjogtörése iránti pere. Butu Neagoiunak Sasu Petku ellen 1000 frt iránti pere; Sorescu Octaviannak, Buscariu György elleni ügyvédi költség iránti pere; Alibulez Jánosnak Seita J. Juon ellen 606 frt iránti pere.

Hibaigazítás. Mult számunk „Elmélkedések nemzetiségeinkről” cz. cikkének felülől 17. sorában »hazafiság» helyett »hazugság» s alulról a 16. sorban »egy tal» helyett »együttal» áll, mit kérünk helyreigazítani.

Közigazdaság.

Brassói piaci jelentés.

Márczius 19-ikéről.

— Zikéli Henrik jelentése. —

Buza, legszebb 7 frt 50 kr. közép 6 frt 80 kr. Rozs, legsz. 4 frt köz. 3 frt 70 kr. Árpa, legsz. 2 frt 70 kr. közepes 2 frt 20 kr. Kukoricza erdélyi 3 frt 50 kr, romániai 3 frt 30 kr; zab sok vásároltatott Angtia számára Galacz felé s az árak 30 krnyi emelést mutattak; lencse 8 frt; kendermag 3 frt 50 kr — 4 frt; bab 3 frt 50 kr, — 4 frt; lenmag 10 frt; aszalt szilva 6 frt — hektoliterenként.

A szarvasmarha e heti felhajtása alig érdemel említést, az árak nem változtak.

A sertések ára kissé javult, de legtöbbnyire darabonként keltek el, úgy, hogy kilonként 34 krba jöttek 20 kilo szabadsuly mellett. Tenyészsertések igen nagy keresletnek öröndtek, de csak kevésbé nemes fajtakban voltak kaphatók s ezek is — 2 hónaposak — páronként 8—14 frttal keltek el.

Kövr libák páronként 5—7 frt, soványak 4 frt, tyukok 80 kr — 1 frt 50 kr, tojás 75 darab egy frtért. Bárányok darabonként 3 frt — 3 frt 50 kr. Pulykák és kacskák teljesen hiányoztak.

A vásár csak középszerűen volt látogatva.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

HIRDETMÉNYEK.

Székel törökbuza

legkorábban érő, jeles nyári faj, sötét piros, nagy cső, sulya 80 kilo per hektóliter, május végéig vethető,

kapható az uradalmi igazgatóságnál Fehéregyházán, u. p. Segesvár.

(110) 1-3

Szám 217./1886. tlkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A közhalmi királyi járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Weprich János- erzsébetvárosi ügyvéd végrehajtónak lemneki Botsch végrehajtást szenvedő elleni 34 frt. 54 kr. tőkekövetelés és járuléai iránti végrehajtási ügyében a közhalmi kir. járásbírósa területén lévő, Lemnek község határán fekvő, a lemneki 380. számú telekjegyzőkönyvben A + 1-3, 5, 8, 13, 15-19, 21, 26, 29, 31-35, 37, 38, 40, 42, 43, 44, 46, 48, 51-53, 55, 58, 59, 63, 64, és 68-71. rendszámok alatti, végrehajtást szenvedő javára bejegyzett ingatlanokra az árverést 325 frt.-ban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi április hó 28-ik napján délelőtti 10 órakor Lemnek község házána megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX.-ik törvény-cikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni

Köhalom, 1886. február hó 6.

A kir. járásbírósa mint tlkvi hatóságtól.

Dr. Isekutz,
kir. albiró.

(109) 1-1

Szám 1829./1885. tlkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A nagy-sinki királyi járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Brukner János végrehajtónak Kukul Nikuláj és neje Anna végrehajtást szenvedő elleni 143 frt 66 kr. tőkekövetelés és járuléai iránti végrehajtási ügyében a nagy-sinki kir. járásbírósa területén lévő és Lescsi községben fekvő, a lescsi 359-ik számú telek-jegyzőkönyvben A + 1-51, 53-70, 72-79. rendszám alatt felvett ingatlanokra az árverést 1491 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi május hó 6-ik napján d. e. 10 órakor a Lescsi község házána megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az egyenkénti ingatlan becsárának 10%-át, vagyis összesen 149 frt 10 krt készpénzben vagy az 1881. évi LX. törvény-cikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. törv. cz. 170. §-sa értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Nagy-Sinken, 1885. decz. 20.

A kir. járásbírósa mint tlkvi hatóságtól.

Kaufmann,
kir. járásbíró.

(108) 1 1

500 aranyat

fizetnek annak, a ki

Dr. Greensill salicyl-sav-szájvizének

(egy palack ára 40 kr.) használatánál valaha ismét fogfájást kap, vagy szája szaggal bír. — Dr. Greensill fogszepe, a szájviz után használandó, a fogakat vakító fehérré teszi. Ártalmatlanságáért kezesség. — Ára 40 kr. Kapható gyógytárakban, illatszerekkel s jobb fodrászoknál.

Dr. Greensill Róbert, tanár Párisban.

Főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten. király-utca 12. sz.; Brassóban: Kropácsy Ferencz úrnál (nagy-utca 486. sz.) (99) 5-20

Hirdetés.

(101) 3-3

A brassói ág. hitv. evang. magyar egyház-község a **Lópiacz 45. sz. alatt fekvő házát azon esetre, ha kielégítő ajánlat érkezik, eladni határozta.**

Felhivatnak a venni szándékozik, hogy írásbeli ajánlataikat **Moór Gyula** lelkész urhoz, mint az alólirt egyháztanács elnökéhez (Csergepiacz 234.) f. hó 27-éig benyújtani sziveskedjenek.

Kelt Brassóban, 1886. márczius 8-án.

A brassói evang. magyar egyháztanács.

Eladó

(102) 3-3

egy teljesen jókarban lévő, alig-alig használt

tüzi fecskendő

rendkívüli olcsó áron a Brassó-bolonyai koresma-utczai szomszédság által.

A fecskendő különösen községek részére volna felette alkalmas.

Bővebb felvilágosítást ad **Roth György**

szomszédátya, Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Gyógyintézmény Könyvtára, Bolonya, 340. szám alatt.



Elismerési oklevél.

1873.

Bécsi világiállás



BEER J. unokaöcscse

butorgyári raktára

Brassó, nagy-utca 526. sz.

ajánlja gazdagon felszerelt raktárát kizárólag jól, rendesen s gondosan dolgozott butorokban a legolcsóbb árak s biztos kezesség mellett.

Ugyanitt diófa s egyéb tönkök vásároltatnak. (87) 8-20

Bécsben,
Singerstrasse
15. szám a.

PSERHOFER J.

gyógyszertára
az „Arany
birodalmi almához”.

Vértisztító labdacok,

ezelőtt „általános labdacok” név alatt, utóbbi elnevezéseket jogosan bírják, mivel csakugyan alig létezik egy neme a betegségeknek, melyben e labdacok csoda-hatásukat be nem bizonyították volna. A legmakacsabb esetekben, hol sok más gyógyszer hasztalanul lettek felhasználva, e labdacok segítségével számtalanul és rövid idő alatt teljes gyógyulás eredményeztetett. Egy doboz 15 labdacossal 21 kr. Egy tekeres 6 dobozzal 1 frt 5 kr. postai szétküldéssel 1 frt 10 kr. (Egy tekeresnél kevesebb nem küldeték.)

Számtalan elismerő levelek érkeztek, melyekben e labdacok fogyasztói hálójának kifejezést adnak azért, hogy a legkülönfélébb nehéz nyavalyákból ismét teljes egészségre jutottak. A ki csak egyszer is próbált e labdacokkal, azokat tovább ajánlja.

A sok hála nyilatkozatokból nehányat itt közlünk.

Leongang, 1888. május 15.

Igen tisztelt ur! Az ön labdacai csakugyan csodálatos módon hatnak; ezek nem olyanok, mint a más efféle feldicsé- szerek, hanem csaknem minden bajban valószínűleg segítenek. — A huszétkor megrendelt labdacokból a legtöbbet jóbarátoknak s ismerősöknek kiosztottam s ezek mindegyikénél segítettek; sőt agy személyeknél is, kiknél különféle bajok s gyarlóságok léteztek, ha nem is tökéletes egészséget, de jelentékeny javulást nyertek, s e labdacokat folyvást használni kívánják. Azért kérem, küldjön nekem ismét 5 csomagot. — Részemről s mindazok részéről, a kik az ön labdacai által már szerencsések voltak egészségünköt visszanyerni, fogadják legmélyebb köszönetünket.

Dentinger Márton.

Bécs-Szt.-György, 1882. febr. 16.

Tisztelt uram! Az ön pilluláért nem bírom legbensőbb hálámát elegendőképp nyilatkoztatni, mert nóm, ki már évek óta bélihanyásba szenvedett, Isten segédelmével mellett csak az ön vértisztító labdacai által lett kigyógyítva, s ha még most is kényeszkedve van némelykor azokból nehányat bevenni, mégis egészsége

olyannyira helyre van állítva, hogy most már ifjodott erővel minden teendőit végezheti. — E köszönetnyilvánítást kérem a szenvedő emberiség javára felhasználni, s egyszersmind nekem még 2 csomag pillulát és 2 darab kina-szappant küldeni. Maradok kiváló mély tisztelettel

Novák Alajos, kertész.

Bécs, 1881. február 20-án.

Tekintetes ur! Azon feltétellel, hogy az ön gyógyszerét mind oly jó hatással bírnak, mint az ön híres fagybalsama, mely családomban több avult fagydagánokat gyorsan kigyógyított, minden ügyemmel is előkelően magamat az ön vértisztító labdacai használatára, hogy ezen apró golyócskák segítségével sokféle aranyeres bajomat bombázhassam. Nem tartózkodom önnek bevallani, hogy régi bajomból négyhetet használat után tökéletesen kigyógyultam, s most ismerőseim körében e labdacokat legszorgalmasabban ajánlom. Az ellen sincs semmi kifogásom, ha ön e sorokat — de nevem aláírása nélkül — küldi.

Mély tisztelettel C. v. T.

Fagybalsam, Pscherhofer J.-től, Sok év óta fagyos tagokra s minden idült sebre mint legbiztosabb szer elismerve. — Egy üvege 40 kr.

Amerikai közhírvények, gyors és biztos hatású, tagadhatatlanul a legjobb szer minden közhírvényes és csúszos bajok, úgy mint gerinczagybántalom, tagszaggyulladás, ischias, migraine, ideges fogfájás, főfájás, fülzsugattás stb. stb. ellen. — Ára 1 frt 20 kr.

Élet-essencia, (prágai cseppek); megromlott gyomor, rossz emésztés és mindennemű altesti bántalmak ellen kitűnő házi-szer. — Egy üvege 50 kr. csak 20 krajczár.

Tannochinin kenőcs, Pscherhofer J.-től, Évek hosszú sora óta valamennyi haj-növesztő szer között orvosok által legjobbnak elismerve, — Ára egy elegánsan kiállított nagy szelencével 2 forint osztr. ért.

Hasonszenvi (hom.) mindenféle gyógyszerek készletben tartatnak.

Az itt felsorolt szereken kívül még mindazon gyógyászati különlegességek, melyek osztrák lapokban ajánlva vannak, kaphatók, ugyanis:

Alpesi növény-likör, Bernhard W. Ottmártól. Egy üveg 2 frt 60 kr.; fél üveg 1 frt 40 kr.

Mész-vasszörp, Herbabny-től. — Egy üveg ára 1 frt 25 kr.

Schaumann gyomorsója. Egy doboz 75 kr.

Ferenczpálinka, (sósorszesz). — Egy üveg ára 60 krajczár.

Stájer növény-szörp. Egy üveg 88 kr.

Szem-essencia, dr. Rommershausen-tól. Egy üveg 2 frt 50 kr.; fél üveggel 1 frt 50 kr.

Dr. Hufeland szemdohánya. — Ára egy doboznak 60 kr.

Közhírvény-fluid, Kwizdától. Egy üveg 1 frt.

stb. és minden netalán raktáron nem létező cikkek kívánatra pontosan és legjutányosabb áron megszerzetnek.

Küldeményezések 5 forint összegben alul postával csak az összegnek postautalványnyal való előleges befizetésére, — nagyobb összegeknek utánvétellel is teljesíthetnek.

Restitutionsfluid, lovagnak való. — Egy üveg ára 1 frt 40 kr.

Oxford-fogecseppek. Egy üveg 50 kr.

Korneuburgi marhapor. — Egy csomag ára 42 krajczár.

Mária-celli cseppek. Egy üveg 35 kr.

Utásoknak való tapasz. — Ára egy tekeresnek 60 krajczár.

Lábizzadás elleni por. Egy doboz 50 kr.

Neuroxlyn, Herbabny-től. — Egy üveg ára 1 frt és 1 frt 20 kr.

Eblabdacok. Egy doboz 80 kr.

Huzás már jövő Hóban!

Kincsem 1 sorsjegy 11 csak 10

Főnyeremény készpénzben

50.000 ft

10.000 ft, 5000 ft 20% lev. 4788 pénznyeremény.

A magyar lovár egyet sorsjegy-irodája Budapest, vaczi-utca 6. sz.

Sorsjegyek kaphatók a „Brassó” kiadóhivatalában.